

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6475/07

בפני: כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן

העותרים: 1. ____ אבו לבן
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברג

נגד

המשיבים: 1. אלוף הפיקוד דרום
2. שר הפנים
3. שר הבטחון
4. מתאם פעולות השטחים
5. ממשלת ישראל
6. מדינת ישראל

בשם העותרים: עו"ד עביר ג'ובראן

בשם המשיבים: עו"ד דניאל מארקס

פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

העותרת 1 (להלן: העותרת) היא רופאה במקצועה, העובדת בבית חולים ברצועת עזה ולומדת לתואר שני במיילדות וגניקולוגיה באוניברסיטת עין שמס במצרים. העותרת מבקשת לצאת למצרים כדי להמשיך את לימודיה לתואר שני, וכדי להשתתף בבחינה לחברות בארגון "Royal College of Obstetricians & Gynaecologists" הבריטי במצרים. הבחינה אמורה להיערך ביום 3.8.07 במצרים. ביום 17.7.07 פנתה העותרת, באמצעות העותרת 2 (המוקד להגנת הפרט) וביקשה לתאם את יציאתה מרצועת עזה למצרים, דרך גשר אלנבי וירדן. לבקשה לא התקבלה

תשובה. ביום 25.7.07 הוגשה העתירה. בעתירה מדגישה העותרת כי כדי להשתתף בבחינה עליה לצאת מרצועת עזה עד ליום 1.8.07.

העותרת מלינה על כך שלא ניתנה לה תשובה עד למועד הגשת העתירה. לגוף הדברים טוענת העותרת כי ישנו פתרון מעשי שיאפשר את יציאתה למצרים, וזאת באמצעות יציאתה מרצועת עזה לאזור יהודה והשומרון ומשם דרך גשר אלנבי לירדן (משם תמשיך למצרים). כנטען "מתן המוצא לעותרת אינו מסכן שום אינטרס ביטחוני או אחר של ישראל. מאידך גיסא, הסירוב יביא לפגיעה קשה בזכויות העותרת". לטענת העותרת, באם לא יתאפשר לה לעבור למצרים, יפגעו חופש התנועה שלה, זכותה לחינוך, ומאמציה להתקדמות אישית ומקצועית. נטען, כי גם לאחר יישום תכנית ההתנתקות, ישראל ממשיכה לשלוט ברצועת עזה ככוח לוחם וכובש, בעיקר מכוח שליטתה האפקטיבית ברצועה, ולכן מוטלת עליה החובה לדאוג לשלומם ובטחונם של התושבים המוגנים ברצועה. באופן קונקרטי, מוטל על המשיבים למצוא פתרון שיאפשר לעותרת ולאוכלוסייה הפלסטינית ברצועה אפשרות כלשהי לצאת מהרצועה. לטענת העותרת, האחריות מוטלת על המשיבים שכן ישראל מונעת את האפשרות לצאת מעזה בדרך הים או בדרך האוויר. עוד נטען, כי זכות המעבר מוכרת במשפט הבינלאומי.

המשיבים מתנגדים לעתירה. כמוסבר בתגובה, האפשרות היחידה ליציאתה של העותרת מרצועת עזה הינה דרך מעבר ארז, לאחר שמעברים אחרים (מעבר כרם שלום ומעבר רפיח) נסגרו מסיבות שאינן תלויות בישראל. בהתייחס למעבר ארז מציינים המשיבים, כי מאז תפיסת השלטון ברצועת עזה על ידי החמא"ס נתון המעבר להתקפות טרור חוזרות ונשנות, ונורו עליו עשרות פצצות מרגמה. בעת הנוכחית, כל פתיחה של המעבר כרוכה בסיכון חיי חיילים ואזרחים, ומדיניותם הנוכחית של המשיבים הינה לאפשר את פתיחת המעבר רק במקרים מיוחדים – כגון מקרים רפואיים דחופים, מצילי חיים, עובדי ארגונים בינלאומיים, בני זוג ישראליים מ"משפחות חצויות" (שכן הזוג השני מתגורר ברצועה) ומקרים אחרים כיוצא באלה. נוסף על כך נטען כי אין לעותרת זכות להיכנס לישראל, וכי סוגיית כניסתם של פלסטינים, תושבי רצועת עזה, לשטח ישראל היא סוגיה מדינית מובהקת. נוכח אלה טוענים המשיבים כי "אין כל עילה או סיבה לסכן את חייהם ושלומם של האזרחים והחיילים באזור מעבר ארז על מנת שהעותרת, שהיא נתין זר שלמדינת ישראל אין כיום אחריות כלשהי בנוגע ללימודיו, תוכל לצאת למבחן במצרים". כן מדגישים המשיבים, כי אם יתירו את יציאתה של העותרת, בניגוד למדיניות הנוהגת, יחייבם עקרון השוויון לנהוג כך לגבי רבים אחרים, בניגוד לטעמים הביטחוניים המצדיקים את צמצום המקרים בהם יפתח המעבר.

אין בידנו להיעתר לעתירה. העותרת מבקשת כי המשיבים יתירו את כניסתה לישראל דרך מעבר ארז. המשיבים אינם מסכימים לכך, נוכח הסכנה לחיי חיילים ואזרחים הכרוכה בפתיחתו של המעבר (וראו בהקשר זה: בג"צ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון (לא פורסם, 28.6.07, פסקה 5(ב)); בג"צ 6339/07 גזאורי נ' אלוף פיקוד דרום (לא פורסם, 29.7.07)). בהתאם למדיניות המשיבים, המעבר נפתח רק במקרים הומניטריים מיוחדים, ולשיטתם, עניינה של העותרת אינו נכלל באלה. עיינו בעתירה ובתגובה. לא מצאנו כי קמה – בנקודת הזמן הנוכחית ונוכח הסיכון לחיי אדם – עילה להתערבותו של בית משפט זה בהחלטת המשיבים, בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה שלפנינו. יש לקוות, כי עם חלוף העיתים תשתנה תמונת המצב הבטחונית, באופן שיתאפשר לעותרת לממש את רצונה לצאת למצרים, אך בעת זו – אין בידנו להיעתר למבוקש.

אשר על כן, העתירה נדחית.

ניתנה היום ט"ו באב תשס"ז (30.07.2007)

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט